

CRISI I RENOVACIÓ DE LA SOCIALDEMOCRÀCIA EUROPEA

Socialdemocràcia: un pas endavant

“Llibertat, justícia, igualtat, solidaritat i fraternitat són els valors que donen sentit al meu compromís polític”, deia el president de la Generalitat, José Montilla el passat 10 d'abril, a Pinós, a l'acte de proclamació de la seva candidatura per a les properes eleccions al Parlament de Catalunya. Deia també que “política i polítics estem al servei de la societat per garantir drets i assegurar que tothom pugui exercir-los, per exigir el compliment dels deures, per gestionar en nom de tots allò que és de tots”. El paper de la política i aquests valors, associats tradicionalment a l'esquerra, semblen, però, haver quedat en segon terme en un moment en què el món econòmic i financer s'ha erigit en actor protagonista de la pel·lícula.

En aquest pas enrere de la política, els partits socialdemòcrates són els que han sortit més malparats, tal i com reflecteixen resultats electorals com els dels comicis europeus de juny de 2009. Com recordava Ignacio Ramonet a l'editorial del mes de març de *Le Monde diplomatique*, el 2002 els socialdemòcrates governaven a quinze països de la Unió Europea. Avui, tot i que la crisi financera ha palesat l'*impasse* moral, social i ecològic del neoliberalisme, l'esquerra només governa a quatre Estats (Espanya, Grècia, Portugal i Regne Unit).

Conscient d'aquest pas enrere de la socialdemocràcia a Europa, aquest número de *frc REVISTA DE DEBAT POLÍTIC* dedica el seu tema central a la reflexió sobre la situació actual de les forces progressistes al vell continent i als reptes de futur a què s'enfronta; i ho fa escoltant veus especialitzades de diferents països.

En primer lloc, l'holandès **René Cuperus**, de la Fundació Wiardi Beckman Stichting, planteja en un article introductorí la necessitat que els socialdemòcrates europeus revisin el seu projecte, desenvolupant un concepte més ampli de benestar, que tingui en compte els profunds canvis econòmics, mediambientals i socials que assolien el món. Per a Cuperus, la socialdemocràcia ha de tornar a connectar tant amb la seva base de votants tradicionals com amb les noves generacions, i alhora construir coalicions que facin de ponts. En aquesta línia, de fet, es pronuncia també Daniel Innerarity a l'entrevista publicada en aquest mateix número de la revista, quan parla de la diversificació de l'electorat d'esquerra i de la necessitat de combatre la dreta amb una millor descripció de la realitat.

Olaf Cramme i **Simon Latham**, del *think tank* Policy Network, ens posen al dia de l'estat del laborisme al Regne Unit, tot fent un repàs dels anys del “nou laborisme” de Tony Blair i Gordon Brown, i reclamant un pla creïble de futur capaç de demostrar que des de l'esquerra es pot donar resposta a les tendències que dibuixa la globalització. D'acord amb aquest argument, per a **Stefano Fassina**, de la Secretaria Nacional del Partit Democràtic italià, cal reconstruir les condicions polítiques i institucionals per refundar les democràcies de les classes mitjanes, més enllà del *welfare state*, en un context econòmic global. Per la seva banda, **Tobias Dürr**, redactor en cap de la revista *Berliner Republik*, reclama una obertura del SPD alemany cap enfora, trencant amb l'hermetisme del sistema de partits i apostant per una reorientació decidida cap a la societat, perquè, segons diu, “de l'hermetisme a l'autisme només hi ha un pas”.

“Renovar-se o morir”, diu la vella dita col·loquial. La socialdemocràcia n'ha de prendre bona nota i, sobretot, ser conscient de que només des de l'esquerra i els seus valors es pot donar resposta als reptes que es dibuixen en aquesta nova etapa de sortida de la crisi. ■ **Cristina González i Buil**